

[Dohrmann]

Der står oven i købet i pkt. 6, at det skal forelægges ligestillingsrådet. Ja men herregud, tror man da virkelig, at ligestillingsrådet er noget, den almindelige dansker – og jeg tillader mig at sige danske kvinder – identificerer sig med? Nej, Vorherre bevare mig vel . . .

Formanden:

Det er ikke tilladt

Dohrmann (FP):

Undskyld, det var en fortalelse.

De personer, der sidder i ligestillingsrådet og den slags steder, er slet ikke i tråd med den almindelige kvinde, som vi da heldigvis kender ude omkring i landet, så at begynde at forelægge den slags ting for ligestillingsrådet, er simpelt hen lige så meget ude af trit som selve forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til det politisk-økonomiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 74:

Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed.

(Fremsat 16/11 83).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 3 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 73:

Forslag til lov om ændring af lov om tilsyn med pensionskasser.

(Fremsat 16/11 83).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Svend Andersen (S):

Forslagene har to formål: det ene er at forenkle og gøre det nemmere for forsikringsselskaber og pensionskasser at anbringe deres frie midler i risikovillig kapital i erhvervsvirksomheder, det andet er at øge grænserne for, hvor meget der må investeres.

Vi kan tilslutte os disse intentioner. Men det er interessant at bemærke den udvikling, der er sket i de borgerlige partiers indstilling til disse forhold. Vi erindrer jo alle sagen imod PKA, og da den kom frem, var der ingen grænser for den forargelse, de borgerlige partier og den borgerlige presse viste over for dette, at forsikringsselskaber og pensionskasser tilsammen skulle kunne have mere end 20 pct. af aktiekapitalen. Der blev talt om, at det var socialisering ad bagvejen, og at grænserne for, hvor meget der måtte investeres, skulle sættes ned.

Det var heller ikke blide ord, der dengang blev sagt om de socialdemokrater, som udtalte sig positivt om den gældende ordning. Nu er det spændende at se, om det er et forlig imellem venstre og regeringen, der gør, at vi får disse forslag. Men vi kan jo alle sammen blive klogere – også regeringen – og vi må håbe, at det smitter af på andre områder.

Ændringen af § 135 betyder, at grænsen for, hvor meget der må investeres af det enkelte selskab, forhøjes fra 20 pct. til 25 pct., og det finder vi er noget positivt. Det samme gælder fjernelsen af 15 pct.s grænsen for investering i et enkelt selskab. Men så indføres der til gengæld i § 6 nogle regulerende foranstaltninger, hvor der vel egentlig er tale om en indskrænkning, når det drejer sig om flere forsikringsselskaber eller tværgående pensionskasser, der går sammen om investering, og også dér, hvor der utilsigtet opnås et flertal, eller hvor flere ved utilsigtede tilfældigheder får mulighed for at udøve en medbestemmende indflydelse.

Når man søger at sammenfatte de ting, må man få det indtryk, at industriministeren virkelig har forsøgt at forene tre ting: behovet for, at der tilføres mere risikovillig kapital til erhvervslivet, nødvendigheden af at sikre de pensionsbestemte midler og angsten for, at beslutningsprocessen skal blive flyttet fra de